

Vitázstvo Srdca

MÁRIA POMÁHA V KAŽDEJ
NÚDZI

Rodína Panny Márie

2008 (III) / č. 62

Naša Matka „Rozuzľovateľka“

Kresťania sa vždy vo svojich ťažkostiach a úzkostiach obracali na Pannu Máriu, Matku Pána. Práve ona mala v Ježišovom živote najväčší význam a v jeho utrpení a smrti s ním bola jedinečným spôsobom zjednotená. A tak je jej poslaním byť Matkou každému človeku celkom osobne. Ako vrúcne si Boh želá tento duchovný vzťah Matky a dieťaťa, to veriaci v priebehu storočí chápali stále viac a viac. Ján Pavol II. – „pápež Totus Tuus“ – si počas svojho pontifikátu vždy jasnejšie uvedomoval – v neposlednom rade aj po prežitom atentáte – aké je v tomto apokalyptickom záverečnom boji dôležité zveriť sa do ochrany tej, ktorá rozšľiape hadovi hlavu. Preto zasvätil nielen seba, ale aj celú Cirkev a všetky národy sveta jej Nepoškvrnenému materinskému Srdcu.

Túto veľkú Ženu Zjavenia, ktorá – pomáhajúc a sprostredkujúc – stojí medzi nebom a zemou, stretávame napr. aj v pútnickom kostole v St. Peter am Perlach v Augsburgu (Nemecko). Tam, k „Rozuzľovateľke“, už celé stáročia prinášajú svoje veľké a malé „uzly“ všetci tí, čo hľadajú pomoc. No nielen na milostivom obraze Matka starostlivo rozuzľuje beznádejne zamotanú stuhu plnú uzlov. O tom, že nám Matka môže naozaj pomôcť vo všetkých beznádejných situáciách nášho života, svedčia zázraky a nespočetné množstvo vypočutých modlitieb. Matka pomôže vždy, keď s dôverou vložíme svoje problémy do jej rúk a do jej srdca.

Páter Johannes Baptist Reus SJ (1868-1947, por. VS č. 34), sväto žijúci nemecký jezuita, sa celých 47 rokov plne, takmer až do vyčerpania zasadzoval ako misionár v Brazílii a ako horlivý mariánsky ctiteľ sa pri spätnom pohľade na svojich 50 rokov kňazstva vyznáva takto: „*Je to milá Matka, ktorá mi dala všetko. Pripadám si ako jedna z mariánskych svätých, ktorej steny sú pokryté votívnymi tabuľkami s nápismi: Mária pomohla ... Za to, že som aj napriek svojej nehodnosti dostal česť byť kňazom, vdáčim Matke ... Keď teraz nosím odev Spoločnosti Ježišovej, tak za to vdáčim tiež jej. Mária pomohla. Pri každej dobrej myšlienke, pri každom dobrom rozhodnutí, pri každom skutku lásky bola ona a je to stále ona, ktorá to usmerňuje: Mária pomohla. Zvonka či zvnútra, na tele i na duši – všade je napísané: Mária pomohla. Do môjho srdca je vyryté: Mária pomohla ..., a v mojich očiach možno čítať: Mária pomohla ... Tieto slová tu zostanú naveky – na jej česť a na česť a slávu Najsvätejšieho Ježišovho Srdca, ku ktorému ma Matka viedla: Mária pomohla.*“ Takú istú detskú odovzdanosť nebeskej Matke prejavoval 300 rokov pred P. Reusom mladý šľachtic František Saleský (1567-1622), neskôr svätý biskup Ženevy a zakladateľ Rádu Navštívenia. Počas štúdia na jezuitskom kolégiu v Paríži a aj ako študent práva viackrát denne vyhľadával známu Čiernu Madonu v Kostole Saint-Etienne des Grés.

Keď sa 17-ročný František zoznámil s Kalvínovým učením o predurčení, dostal sa do ťažkej duchovnej krízy. Prekonať ju mu pomohla práve Panna Mária.

Toto bludné Kalvíново učenie hlása, že Boh vo svojej neobmedzenej vôli jednu časť ľudí – aj keď žijú zle, predurčil pre nebo a všetci ostatní – nehľadiac na ich skutky a snahu – sú určení na zatratenie. František Saleský začal veriť, že je Bohom predurčený na večné zatratenie, a nejaký vnútorný hlas mu stále našepkával: „*Ty si stratený, ty si zatratený!*“

František strašne trpel touto predstavou! Vo svojom zúfalstve nedokázal ani jesť, ani spať a ochorel. Našťastie sa tento utrápený študent utiekal k Panne Márii, a keď mohol, ponáhlal sa do St. Etienne des Grés. Tu ako topiaci sa pokľakol pred oltárom Panny Márie a modlil sa: „*Ó, Pane, vždy ťa budem milovať – aspoň v tomto živote, keď mi už nemá byť dopriate milovať ťa vo večnosti.*“ Tu si všimol malú tabuľku na stene. Boli na nej slová modlitby k Panne Márii. Pomaly a so slzami v očiach začal čítať slová známej „Memorare“, „Rozpamätaj sa, najdobrotivejšia Panna“:

*„Rozpamätaj sa, najdobrotivejšia Panna Mária,
že ešte nikdy nebolo počuť,
že by bol niekto opustený, kto sa utiekal pod tvoju ochranu
a teba o pomoc alebo o príhovor žiadal.
Aj ja touto dôverou povzbudený, k tebe, Matka, Panna Panien, sa ponáhľam,
k tebe prichádzam, k tebe sa uchýľujem ja úbohý hriešnik.
Matka večného Slova, nezavrhni moje slová,
ale ma milostivo vypočuj a vyslyš!
Amen.“*

Potom poprosil František Pannu Máriu o uzdravenie tela i duše a zasvätil jej celý svoj život. Zároveň jej sľúbil, že sa denne bude modliť „Memorare“ a ruženec. Keď potom vstal, bol úplne zdravý a vnútorne pokojný, oslobodený od všetkých škrupúl a strachu. Nasledujúcich 38 rokov až do smrti verne dodržiaval svoj sľub každodennej modlitby a hovoril o ňom ako o „služobných povinnostiach na dvore mojej Kráľovnej“.

V roku 1594 – desať rokov po svojom vnútornom oslobodení bol František Saleský vysvätený za kňaza a hneď sa prihlásil, že je ochotný pôsobiť v kalvínskej časti Ženevskej diecézy, v Chablais, medzi bludármi. Počas štyroch rokov sa jemu, ktorý sám tak veľmi trpel kvôli tomuto bludu, podarilo priviesť všetkých obyvateľov naspäť ku katolíckej viere.

Nespočetné množstvo veriacich a hľadajúcich pomoc v priebehu stáročí pripomína Panne Márii prostredníctvom modlitby „Memorare“ veľkú moc jej orodovania a nikto nikdy neoľutoval, že sa práve touto modlitbou k nej utiekal.

Had a ruženec

Markíz a senátor Roberto d'Azeglio, ktorý sa priatelil s donom Boscom, navštívil vo februári 1848 oratórium v Turíne.

*Svätec svojmu hosťovi – šľachticovi ukázal dom a markíz bol všetkým nadšený. Na konci prehliadky sa však predsa len obrátil na apoštola mládeže s námietskou:
„S tou modlitbou ruženca prestaňte, je to len márnenie času!
Skončíte s tým zastaraným odrapkávaním päťdesiatich Zdravasov, jedného po druhom!“*

*Tu mu don Bosco odvetil: „Nuž, ja sa veľmi spolieham na túto osvedčenú metódu; a musím povedať, že na nej je založené celé moje dielo. Bol by som ochotný zanechať mnohé iné, dokonca i dôležité veci, ale nie toto.“ A s odvahou jemu vlastnou dodal: „Ak by to bolo nutné, bol by som dokonca ochotný zrieknuť sa i vášho veľmi vzácneho priateľstva; no nikdy sa nezrieknem modlitby ruženca!“
Aj prostredníctvom svojich „snov“ – vlastne vízií – bol don Bosco povzbudzovaný, viesť aj svojich chlapcov k vernej modlitbe ruženca. Jeden z takýchto snov mal na vigíliu Nanebovzatia Panny Márie v roku 1862.*

*S*nivalo sa mi, že som bol so všetkými mojimi mladými v rodnej dedine, v dome môjho brata. Tu prišiel ten, ktorý ma zvyčajne sprevádzal v mojich snoch, a vyzval ma, aby som ho nasledoval na lúku, ktorá susedila s naším domom.

Tam mi ukázal tučného, sedem až osem metrov dlhého obrovského hada. Naľakal som sa a chcel som utiecť. No môj sprievodca ma povzbudzoval, aby som sa nebál a aby som zostal. Potom odišiel, doniesol lano a vrátil sa naspäť ku mne a povedal: „Vezmi si jeden koniec lana a dobre, pevne ho drž; ja vezmem druhý koniec a lano napneme nad hada.“ – „A potom?“ – „Potom ho ním budeme udierať po chrbte.“ – „Ale nie, Bože chráň! Beda nám, keď to budeme robiť! Had sa bude divo mykať a metať na všetky strany a roztrhá nás na kusy,“ bránil som sa.

No môj spoločník bol neoblomný a uisťoval ma, že had mi neurobí nič zlé. Tak dlho ma prehovárať, až som nakoniec súhlasil a urobil, čo mi povedal. A on hneď zdvihol lano a udrel ním plaza silným úderom po chrbte. V tom istom okamihu sa had vztýčil a divoko začal metať hlavou, aby mohol uhryznúť všetko, čo zasiahne. Pritom sa však stále viac zamotával do lana.

„Drž lano napäté a nepusť ho!“ – volal môj spoločník nahlas a priviazal svoj koniec lana o blízku hrušku. Potom upevnil druhý koniec lana, ktorý som držal v rukách ja, o železné mreže na okne domu.

Medzitým sa had divo hádzal a neustále udieral hlavou a celým telom tak silno o zem na lúke, že sa mu z tela začali oddeľovať celé kusy mäsa a veľkým oblúkom z neho odletovali, až kým neležala na zemi nakoniec už len kostra. Keď bol had mŕtvy, odviazal môj spoločník lano od stromu a od okenných mreží, zmotal ho a vložil do veľkej škatule. Po krátkom čase ju predomnou opäť otvoril a na svoj veľký údiv som – aj s mladými, ktorí boli zhromaždení okolo – videl, že lano v škatuli sa sformovalo a vytváralo slová ‘Ave Mária’.

Potom mi môj sprievodca vysvetlil: „*Had je znázornením démona a lano znázorňuje ‚Zdravas‘ Mária – alebo, lepšie povedané – ruženec, ktorým môžeme proti všetkým démonom pekla bojovať, zvíťaziť nad nimi a zničiť ich!*“

A vtedy som videl aj scénu, ktorá sa ma bolestne dotkla: mnohí mladí zbierali kusy hadieho mäsa, jedli ich a otrávil sa.

*B*ol som hlboko znepokojený, pretože aj napriek mojim varovaniam jedli ďalej. Nahlas som varoval jedného, potom druhého, ďalšiemu som dal zaucho, iného som dokonca udrel päšťou; len aby som im tak zabránil v jedení. Ale márne! Bol som celkom bez seba, keď som videl okolo seba ležať na zemi mnohých mladých v žalostnom stave. Hľadajúc pomoc som sa obrátil na môjho spoločníka: „*Neexistuje žiaden prostriedok, žiaden liek proti toľkému zlu?*“ – „*Ale áno, isteže existuje!*“ – „*A aký?*“ – „*Existuje iba jeden liek: nákova a kladivo.*“ – „*Ako to? Mám ich hádam položiť na nákovu a udierať ich kladivom?*“ – „*Nuž,*“ odpovedal môj spoločník, „*kladivo značí svätú spoveď a nákova sväté prijímanie. To sú tie dva lieky, ktoré treba použiť!*“

Skutočne je to tak: Ako sa železo na nákove opracúva a opätovne formuje kladivom, tak sme v duchovnom živote aj my formovaní a vždy nanovo posilňovaní opakovaným prijímaním sv. spovede a Eucharistie. Spolu s ružencom sú toto naše najúčinnnejšie prostriedky na ceste posväcovania.

Prameň: z talianskeho originálu

Pietro Zerbino, I sogni di Don Bosco, Elledici 1995

Uzdravenie „malej Arabky“

Stigmatizovaná mystička a karmelitánka

Mirjam Baouardy (1846 – 1878), ktorá bola pri blahorečení

v roku 1983 vyhlásená za patrónku Blízkeho východu,

pochádza z malej dedinky Abellin v Galilei,

vzdialenej len 25 km od Nazareta. Táto kresťanská Palestínčanka, mnohým viac známa ako „malá Arabka“, vo svojom pohnutom živote už od malička mimoriadnym spôsobom pociťovala pomoc Panny Márie.

*T*rojročná Mirjam a jej o dva roky mladší brat Bulos (Pavol) v roku 1849 krátko po sebe stratili oboch rodičov a obe malé deti sa – oddelene – dostali na výchovu k príbuzným. Sirota Mirjam vyrastala v rodine dobre situovaného strýka v Alexandrii v Egypte. Stále viac bola všetkým nápadná jej veľká láska k Panne Márii, aj keď ju k nej v podstate nikto nevedol. Každú sobotu sa toto dievčatko postilo z lásky k Panne Márii a celé hodiny trávil pred jej ikonou. Raz sa jej jeden návštevník opýtal: „*Nie je pre teba priveľa tak dlho sa modliť?*“ Na to mu dala nezvyčajnú odpoveď: „*Dcéra sa pri Matke nikdy nenudí ... Pri nej sa cítim dobre.*“

Pre Mirjam sa však všetko dramaticky zmenilo, keď ju krátko pred jej 13. narodeninami – podľa

orientálneho zvyku bez opýtania – zasnúbili s bratom jej adoptívnej matky, s kresťanom z Káhiry. V noci pred svadbou prosila Mirjam Pannu Máriu o pomoc a v spánku počula slová: „*Mirjam, som pri tebe. Nasleduj moje vnuknutie, ja ti pomôžem.*“

Ráno si mladá nevesta plná novej odvahy odstrihla dlhé čierne vlasy a spolu so svadobnými ozdobami ich podala šokovanej rodine. Rozhodne vyhlásila: „*Mojím ženíchom je len Ježiš!*“ Ani strýkovo dohováranie, ani zlé zaobchádzanie, ba ani tri mesiace otrockej práce vo vlastnom dome nezmenili nič na jej rozhodnutí. Ale keď jej spovedník odmietol dať rozhrešenie a sv. prijímanie, rozhodla sa poprosiť v liste o pomoc svojho brata Bulosa, ktorý žil v Galilei. Potajomky preto vyhládala strýkovho bývalého moslimského sluhu, aby mu odovzdala list pre brata. Keď bol však tento moslim dotieravý a chcel ju prinútiť, aby sa vydala za neho a aby prestúpila na islam, statočne sa bránila: „*Keď som odmietla kresťana, vezmem si potom snáď moslima? Ja sa mám stať moslimkou? Nie, nikdy! Som dcérou Katolíckej apoštolskej rímskej cirkvi a dúfam, že s Božou pomocou zostanem v tomto jedinom pravom náboženstve až do smrti!*“

To bolo na tohto moslima priveľa! Napadol toto statočné dievča a v hneve jej zakrivenou šabl'ou podrezal hrdlo. Krvou zaliatu Mirjam zabalil do kabáta a nechal ju pohodenú v jednej tmavej uličke.

*M*eskôr, už ako karmelitánka, nazývala Mirjam svoje mučeníctvo zo 7. na 8. septembra 1858 svojou „krvavou svadbou“ a výročie slávila vždy na sviatok Narodenia Panny Márie. Často rozprávala, čo sa stalo po tomto pokuse o vraždu. „*Nachádzala som sa v nebi a videla som Najsvätejšiu Pannu, anjelov a svätých ... a aj mojich rodičov ... Tu mi niekto povedal: ,Ty si panna, to je pravda, no tvoja kniha ešte nie je dopísaná.*“

Ďalej Mirjam rozprávala, ako sa v onej noci vraždy pri týchto slovách zobudila a zrazu sa ocitla v akejsi jaskyni. Pri nej bola nejaká rehoľníčka v bledomodrých šatách a v bledomodrom závoji a povedala jej, že ju našla v jednej uličke, priniesla ju do tejto jaskyne a obviazala jej ranu. Inak táto tajuplná rehoľníčka stále mlčala, len z času na čas zvlhčila pery chorej a nechala ju spať. Mirjam mala dojem, že v tejto jaskyni bola takmer štyri týždne, až jej raz tajomná opatrovníčka ponúkla chutnú polievku. Keď si Mirjam prosila ešte pridať, dostala takúto odpoveď: „*Mirjam, nerob aj ty ako ľudia, ktorí nie sú nikdy spokojní. Vždy hovor ,stačí'. Bud' spokojná aj vtedy, keď musíš trpieť. A Boh, ktorý je dobrotivý, ti pošle to, čo budeš potrebovať.*“

Keď sa rana na krku definitívne zahojila a uzdravená Mirjam mohla vstať, zaviedla ju tajomná žena do Alexandrie k istému spovedníkovi do františkánskeho Kostola sv. Kataríny. Keď Mirjam vyšla zo spovednice, jej dobrodinka tam už nebola. No v osobnom živote mladej Mirjam sa dialo potom všetko presne tak, ako jej to tajomná rehoľníčka v jaskyni prorokovala: „*Pôjdeš do Francúzska, aby si sa tam stala rehoľníčkou. Budeš dieťaťom sv. Jozefa, potom sa staneš dcérou sv. Terézie ... Zomrieš v Betleheme.*“

Že Mirjamino uzdravenie v jaskyni nebol žiaden sen, dokazovala 1 cm široká a 10 cm dlhá jazva na celej prednej strane krku, ktorá jej nezmizla do konca života. Lekári vo Francúzsku, v Indii a v Betleheme vyšetrovali veľmi dôkladne túto jazvu, ktorá bola oproti ostatnej pokožke biela a jemnejšia. Dr. Duboué, lekár v karmelitánskom kláštore v Pau, vyhlásil v roku 1875 po konzultácii s ďalšími dvoma lekármi, že Mirjam by s týmto – aj keď zaceleným – hrdlom normálne vlastne nemohla žiť, keďže jej chýbala časť priedušnice. Novicmajsterka Mária od Dieťaťa Ježiša to taktiež potvrdila v jednom liste: „*Istý uznávaný neveriaci lekár z Marseille, ktorý Mirjam liečil, sa takto vyjadril: ,Musí existovať Boh, pretože prirodzeným spôsobom táto sestra nemôže žiť.*“

Kto však bola tá tajuplná opatrovatel'ka v bledomodrom odeve? V roku 1874, v deň výročia svojho mučeníctva, Mirjam v extáze povedala: „*V ten deň som bola pri mojej Matke. V ten deň som Pannu Máriu zasvätila svoj život. Prerezali mi hrdlo a na ďalší deň prišla po mňa Mária.*“

O rok neskôr potvrdila Mirjam svojmu duchovnému otcovi P. Estrade: „*Teraz viem, že tá rehoľníčka, ktorá sa o mňa starala, bola Panna Mária.*“ A 20 rokov po tomto uzdravení šepkala

umierajúca Mirjam: „*Ona mi uvarila polievku. Ó, akú úžasnú polievku! Ešte stále cítim jej chuť v ústach. Sľúbila mi, že v poslednej hodine môjho života mi z nej dá ešte za jednu malú lyžičku.*“

Prameň: A. Brunot, Svetlo z Tábora, Mirjam – malá Arabka, Christiana Verlag 1983

Čítateľ Panny Márie nebude zatratený

Niektorí z nás, ktorí navštívili rozsiahle oddelenia Vatikánskych múzeí, si určite pozreli aj veľkú Sieň Immaculaty s pestrofarebnými freskami. Tam sa medzi ostatnými dielami talianskeho maliara Francesca Podestiho (1800 – 1895) nachádza aj známa nástenná maľba, na ktorej umelec zachytil vyhlásenie dogmy Nepoškvrneného počatia Panny Márie: Pápež Pius IX. obklopený kardinálmi, biskupmi, teológmi, kňazmi a veriacimi vyhlasuje 8. decembra 1854 v Chráme sv. Petra dogmu o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie za článok viery.

*K*ed' bola maľba dokončená, prišiel pápež Pius IX. (1792-1878), pozorne si prezrel umelecké dielo a ukazoval pritom na jednotlivé postavy: „*To je Perrone, veľký teológ, ktorý napísal vynikajúcu knihu o Panne Márii. A toto je Passaglia (1812-1887), náš veľký Passaglia, nábožný kňaz, ktorý vrúcne miluje Panu Máriu a o Nepoškvrnenej napísal trojväzkové dielo. Pekne ste ho zobrazili, majstre! Vyzerá, akoby bol živý.*“ Nato umelec odvetil: „*Passagliu som na obraz namaloval preto, lebo je pilierom dogmy o Nepoškvrnenom počatí.*“ „*Nie, milý majstre,*“ odvetil pápež. „*Pilierom každého článku viery nie je ani Passaglia, ani Pius IX., ale len samotná pravda. Ved' predsa viete, akí sme my ľudia slabí a krehkí. Akoby človek mohol byť pilierom?*“

Cestou domov rozmýšľal Podesti ešte dlho o slovách Svätého Otca. Neprispeľ predsa jezuitský páter Passaglia podstatne k obrane a k prípravám definovania novej mariánskej dogmy a okrem toho v roku 1855, iba niekoľko mesiacov po vyhlásení dogmy, nezverejnil tri hrubé zväzky o Immaculate? No uplynuli len štyri roky, keď sa v Ríme a následne po celom Taliansku rozšírila neuveriteľná správa: P. Passaglia SJ, významný 47-ročný profesor na pápežskej rímskej univerzite Gregoriana, opustil jezuitský rád kvôli svojim proticirkevným politickým názorom. No pápež Pius IX., ktorý si ho stále vážil, mu udelil katedru na univerzite Sapienza v Ríme.

Ale keď sa Passaglia v roku 1860 so svojím senzáciou vzbudzujúcim dielom *Pro causa Italia* obrátil proti pápežovi a proti kúrii, profesúru mu odňali.

Musel dokonca utiecť z Ríma a v roku 1862 ho suspendovali z kňazskej služby. Vzápätí nato v Turíne odložil nielen svoj kňazský odev, ale ako vydavateľ týždenníka *Il Mediatore*, zameraného proti Cirkvi, neúprosne pokračoval vo svojom boji proti pápežovi a pápežskej kúrii. Passaglia však neodpadol iba od viery.

*K*ed' sa tento škandál stal všeobecne známym, prišiel majster Podesti opäť za pápežom Piom IX. a povedal: „Svätý Otče, prikážte mi, aby som z maľby v Sieni Immaculaty odstránil postavu Passagliu a dovoľte mi, aby som na jeho miesto namaloval iného katolíckeho teológa.“ Tu pápež odvetil: „A čo bude ďalej, ak sa aj jeho následník na obraze ukáže niekedy v budúcnosti tiež takým slabým? Nie, nedovolím vám premaľovať postavu Passagliu. Dlhé roky využíval svoj vynikajúci um na česť Panny Márie a ona nedovolí, aby bol zatratený! Nie, taký ctiteľ Panny Márie nebude zatratený! A mimochodom – koľko apoštolov je zobrazených na obraze poslednej večere? Všetkých dvanásť!“ Tu maliar potichu povedal: „Svätý Otče, rozumiem!“ A tak zostala postava Passagliu na svojom mieste a na maľbe ju možno vidieť až do dnešných čias.

Vyššie dve desaťročia odmietal Passaglia všetky snahy o zmierenie zo strany Ríma. Až keď bol už smrteľne chorý a pripútaný na lôžko, začal ako 75-ročný v samote a v tichu rozmýšľať o svojom uplynulom živote. Nikto ho nesmel prísť navštíviť, až kým sa nestalo niečo úplne nečakané: Passaglia si dal k smrteľnej posteli zavolať kňaza a dlho plakal, skôr než začal konečne hovoriť a než uznal svoje veľké poblúdenie. Nahlas volal: „*Lutujem, že som zišiel z Máriinej cesty, pretože práve na nej som bol najšťastnejší. Ako som sa len mohol pustiť jej láskyplných a pomáhajúcich rúk? Teraz vidím, aký som bol zaslepený! Ale nechcem byť zatratený!*“

Následne bez váhania podpísal verejné odvolanie svojej minulej poblúdenej činnosti. Toto odvolanie doručili arcibiskupovi Turína kardinálovi Gaetanovi Alimondovi. V ňom Passaglia plný ľútosť ešte osobne doplnil: „*Ja, podpísaný Carlo Passaglia vyhlasujem, že sa zriekam svojej bludnej cesty a zavrhum ju, ako aj všetko to, čo zavrhla Cirkev...*“ Potom sa vyspovedal. Keď mu spovedník vzápätí nato položil na plecía kňazskú stólu, Passaglia sa dojata opýtal: „*Som hoden opäť si obliecť kňazské rúcho?*“ Vrucne sa pomodlil Credo a po tichej príprave prijal Eucharistiu. Zmiereny syn Cirkvi plakal od št'astia. Nepoškrvená, ktorú si kedysi tak horlivo uctieval, nedovolila, aby bol zatratený. O štyri dni neskôr, 12. marca 1887 zomrel, modliac sa Zdravas' Mária!

Možno si teraz kladieme otázku, ako je možné, že taký vrúcny ctiteľ Panny Márie a všetkými uznávaný jezuitský páter mohol tak zblúdiť?

Vysvetľuje nám to jedna dôležitá skutočnosť, ktorú zistili historici: V tom čase, keď písal Passaglia svoje trojzväzkové dielo o Immaculate, zanedbával modlitbu, len aby získal viac času a svoje dielo mohol čím skôr dokončiť. Toto nám však jasne ukazuje, že každodennú osobnú modlitbu, zjednotenie s Bohom, nemožno ničím nahradiť. Ani len štúdiom o Panne Márii, o Immaculate!

Moc zasvätenia Panny Márii

Aj keď navonok ostane skryté, čo sa v ľudskej duši odohráva v posledných okamihoch pred smrťou, predsa jedno je celkom isté: Sú to najvýznamnejšie a najrozhodujúcejšie chvíle v pozemskom živote človeka, pretože v hodine smrti sa každá duša stretáva so svojim milujúcim Bohom a jasne a slobodne sa rozhoduje v tomto pre celú večnosť najdôležitejšom momente. Ako veľmi si navzájom v hodine smrti môžeme duchovne pomáhať, zvlášť ako nám môžu pomôcť svätí a Panna Mária, to nám ukazuje nasledujúci príklad zo života slávneho židovského klaviristu Hermanna Cohena, neskoršieho sväto žijúceho karmelitána P. Augustína Máriu od najsvätejšej Sviatosti (por. VS č. 46). Záchrana jeho židovskej matky pre večný život nám veľmi názorne ukazuje, akú veľkú pomoc môže poskytnúť Panna Mária dieťaťu, ktoré jej je zasvätené, aj keď samotné dieťa o tomto zasvätení ani nevie.

*P*očas apoštolátu vo Francúzsku zastihla P. Augustína (1821-1871) v decembri 1855 v Lyone bolestná správa, že jeho mama Rosalie Benjamin Cohen zomrela, a to bez najmenšieho viditeľného náznaku obrátenia. P. Augustín nemohol byť pri svojej matke v čase jej smrti. A práve teraz sa pre neho začala ťažká skúška neistoty, či je jeho židovská matka zachránená pre večný život, pretože stále odmietala konverziu svojho syna a aj sama sa bránila obráteniu, hoci sa za to jej syn tak veľa modlieval. Až o šesť rokov neskôr mu Boh dal istotu, že jeho modlitba bola vypočutá. No i počas dlhých rokov neistoty bol P. Augustín napriek svojej bolesti stále presvedčený: „Nesmiem sa nikdy vzdať nádeje, že v tomto poslednom okamihu, o ktorom my nič nevieme, sa udialo niečo medzi dušou mojej mamy a Bohom.“

Hoci zostal verný svojej dôvere v materinský zásah Panny Márie, predsa len poznal aj strach a úzkosť o spásu duše svojej matky. Preto sa obrátil na svojho priateľa, farára z Arsu. Ján Vianney ho nielen utešil, ale dal mu aj nádejný prísľub: „Dúfajte! Dúfajte! V deň Nepoškvrneného počatia dostanete list, ktorý vám prinesie útechu.“

A skutočne dostal P. Augustín 8. decembra 1861 list od Leónie Guillemantovej, sväto žijúcej mystičky. V tomto liste sa uvádzalo, čo jej zjavil Ježiš 18. októbra 1861 v jednej vízii: „Môj Ježiš ma osvietil božským svetlom ... V okamihu, keď matka P. Augustína mala posledný raz vydýchnuť – zdalo sa, že je už v bezvedomí a takmer bez života – tu predstúpila Mária, naša milovaná Matka pred svojho božského Syna. Hlboko sa pred ním poklonila a povedala: ‚Milosť a milosrdenstvo, Syn môj, pre túto dušu, ktorá ide do zatratenia. Ešte okamih a bude zatratená, zatratená na celú večnosť. Vrucne ťa prosím, urob pre matku môjho služobníka Augustína to, čo by si si ty želal, aby on urobil pre tvoju matku, keby ona bola na jej a ty na jeho mieste. Duša jeho matky je jeho cenným vlastníctvom, tisíckrát mi ju zasvätil; zveril ju nežnosti, dobroprajnosti a добрôte môjho srdca. Mohla by som zniesť, aby bola zatratená? Nie, nie! Táto duša je moja! Chcem ju, prosím si ju ako dedičstvo, ako cenu tvojej krvi a môjho bolestného utrpenia pri nohách tvojho kríža.‘ Len čo nebeská Orodovníčka dokončila svoju prosbu, z Ježišovho Srdca, z prameňa každej milosti, sa vyliala silná a mocná milosť a osvietila dušu tejto úbohej zomierajúcej ženy. Nad jej tvrdošij-

nosťou a nad všetkým jej vzpieraním zvíťazila táto mocná milosť a duša zomierajúcej sa s láskou a dôverou obrátila k tomu, ktorý na ňu čakal so svojim milosrdenstvom až do okamihu jej smrti. Povedala mu: „Ó, Ježiš, Boh kresťanov. Ty, Boh, ktorému sa klania môj syn, verím, dúfam v teba, zmiluj sa nado mnou!“

P. Augustín mohol teraz s radosťou napísať o matkinej záchrane aj svojej sestre Henriette, ktorú priviedol ku katolíckej viere: „*Môžeme veriť radostnej správe! Matkina záchrana je tou najväčšou milosťou, ktorú nám Mária – Immaculata mohla darovať!*“

Prameň: Dom Jean Marie Beaurin,
Flèche de Feu - Biographie du Père Augustin Marie du Très Saint Sacrement, Hermann Cohen

Vitazka nad silami zla

Talentovaný akademický maliar Adam Chmielowski (1845-1916), neskôr brat Albert, zakladateľ sivých bratov a sestier, dokázal nielen „vmaľovať“ trpiacu Kristovu tvár do srdc žobrákov.

Aj pre svojho poľského rodáka, pápeža Jána Pavla II., ktorý ho v roku 1983 blahorečil a v roku 1989 svätorečil, sa stal pomocníkom na ceste ku kňazstvu. Vo svojej knihe Vstaňte a poďme! o tom Svätý Otec napísal: „Mimoriadne miesto v mojich spomienkach a ešte viac v mojom srdci má brat Albert.

Jeho osobnosť ma fascinovala.

V ňom som videl príklad, akoby presne „ušíty na moju mieru“: vzdal sa umenia, aby sa stal sluhom chudobných a tulákov. Jeho príbeh mi veľmi pomohol pri rozhodnutí zanechať umenie a divadlo a vstúpiť do seminára.“

No aj tento „svätý apoštol chudobných“ musel najprv nájsť svoju vlastnú cestu povolania. A pri tom zohrala veľmi dôležitú úlohu Panna Mária.

*A*ko mladý študent umenia spoznal Adam Chmielowski v roku 1868 v Krakove, v poľskom Centre pre umenie a kultúru, manželov Siemienskich. Často býval hosťom v známom salóne svojho mecenáša Luciana Siemienskeho, excelentného rozprávača a profesora filozofickej fakulty, a jeho urodzenej manželky Lujzy.

Ešte aj po dlhých rokoch, keď bol Adam už dávno bratom Albertom, hovoril s dojatím o pani Siemienskej, ktorá sa pre neho ako hlboko veriaca a horlivá mariánska ctiteľka stala duchovnou dobrodinkou. Lucian Siemienski síce nevyhlúčil Boha zo svojho života, no ako muž svojej doby a svojej vrstvy zvedavo sledoval rôzne špiritistické duchovné prúdy zo Západu. Chodieval síce v nedeľu do kostola, no večer trávil na špiritistických schôdzkach so svojimi priateľmi – maliarmi, básnikmi, hercami a spevákmi.

Ani Adam – veriaci, ale sotva praktizujúci – neodmietal účasť na týchto stretnutiach. Lujza Sie-

mienska naproti tomu veľmi trpela, že Lucian a jeho hostia sa nadšene oddávali týmto nebezpečným praktikám vyvolávania duchov. Obrátila sa na svojho spovedníka, a ten jej poradil: „*Vezmite si s dôverou do rúk ruženec a pokojne sa modlite, no nemiešajte sa pritom do ich seáns.*“ Čo sa potom udialo, to opísal brat Albert o niekoľko rokov neskôr:

„*Raz sme sedeli okolo veľkého dubového stola, ktorý bol taký ťažký, že sotva by ho dvaja muži vedeli posunúť z miesta. No pod našimi prstami sa začal hýbať, kývať a točiť. Odpovedal na naše otázky krátkym, silným klopaním. Ešte nikdy doteraz nereagoval až takýmto spôsobom. Pani Siemienska pokojne sedela v jednom okennom výklenku a modlila sa ruženec. My sme sa naproti tomu pohybovali s týmto diabolsky a divoko sa otáčajúcim stolom po celej miestnosti. Nakoniec to pani Siemienska už nevydržala. Zrazu vstala, podišla k nám a svoj ruženec hodila do stredu točiaceho sa stola. Počuli sme niečo ako výstrel z pištole a stôl náhle a nečakane zastal. Keď sme opäť zapálili svetlá, videli sme, že bol v strede rozlomený na dvoje: masívna dubová platňa bola po celej dĺžke svojho priemeru prasknutá, hoci zospodu ju držali dokopy železné svorky. Od tohto dňa sme sa už nikdy nezabávali vyvolávaním duchov.*“
Aký dôležitý však bol tento zážitok pre Adamovu budúcnosť! Jeden jednoduchý ruženec premohol neviditeľnú démonickú moc!

Prameň: Maria Winowska,

Das verhöhnte Antlitz, Das Leben des Bruders Albert von Polen, Otto Müller Verlag

Stalo sa to pri dedíne Petrovskaja

Ešte aj dnes si na pátra Maxa Konrada Gietzingera (1912-1987) z Unterechingu (z farnosti St. Georgen v salzburskej oblasti) jeho spolubratia z Marianhillského misijného spoločenstva, ako aj kňazi, príbuzní a veriaci z jeho vlasti a možno dokonca aj niektorí z jeho ešte žijúcich vojnových druhov spomínajú ako na pozoruhodnú osobnosť, ako na pozoruhodného kňaza.

„*Sotva bol v roku 1939 vysvätený za kňaza, musel už o niekoľko mesiacov odísť mladý kaplán ako sanitár na front do Francúzska, Ruska a na Balkán. Salzburský novokňaz, človek modlitby, ochotný vždy pomáhať, bol taký obľúbený medzi všetkými vojnovými druhmi, že neskôr jeden z nich – kňaz Josef Keryi z Freiburgu i. B. – sa o ňom zmieňuje takto: „Ty si bol najlepším a najnezištnejším ošetrovateľom v celej prvej horskej divízii a nikdy nebola pre teba žiadna obeť priveľká. Pre mnohých si sa stal pomocníkom a záchrancom. Pomáhal si telu i duši, ale predovšetkým si pomáhal s ružencom v ruke; áno, práve tým!“*

O moci ruženca hovorí aj správa, ktorú poslal duchovný Herbert Kessel z Türkheimu (Nemecko) v roku 1987 Marianhillským misionárom pri príležitosti úmrtia svojho spoločníka. Farár Kessel hovoril s vďačnosťou o Maxovi Gietzingerovi ako o „*sväto žijúcom mužovi*“, ktorý sa oňho v roku 1943 staral a „*ktorý je hoden toho, aby sme na neho nezabudli.*“

„Medľaeko dedinky Petrovskaja bolo v nemeckej rote 20 ťažko ranených vojakov, a pretože sa Rusi približovali, jedinou možnou záchranou v danej situácii bolo dat' sa na ústup, stiahnuť sa čím skôr. Veliteľ, ktorý bol zároveň aj lekárom, stál pred ťažkým rozhodnutím: buď sa stiahnu spolu s ranenými, čo by – samozrejme – muselo ústup spomaliť a pre všetkých by to znamenalo smrť, zajatie alebo deportáciu na Sibír, alebo opustiť 20 ranených vojakov, aby sa ostatných 200 mužov mohlo rýchlym ústupom zachrániť. Stmievalo sa a čas súril.

Dôstojník teda prikázal vojakom nastúpiť a celej rote oznámil, že sa s ťažkým srdcom rozhodol pre druhú možnosť – opustiť ranených a odísť bez nich, aby sa ostatní zachránili. V prípade, že niekto z vojakov by bol ochotný dobrovoľne zostať s ranenými, má na to jeho povolenie. Medzi vojakmi zavládlo hrobové ticho! Potom zrazu vystúpil bledý sanitár, slobodník Max Gietzinger, mladý kaplán z diecézy Salzburg, a trasúcim sa hlasom povedal, že chce zostať pri ranených druhoch. Aj napriek veliteľovmu upozorneniu, že v tomto prípade musí takmer naisto rátať so smrťou a že by mu nikto nemohol zazlievať, ak by stiahol svoje rozhodnutie späť, kaplán Gietzinger na svojom rozhodnutí nič nezmenil. Vzápätí premiestnili ranených vojakov do najväčšieho domu na hlavnej ulici v strede dediny. Potom sa ostatní rýchlo vzdialili z dediny Petrovskaja, aby sa zachránili pred blížiacim sa nepriateľom.

V noci sa odohralo to najpodstatnejšie: Rusi vpochodovali na hlavnú ulicu a obsadzovali dom za domom, jeden po druhom. Zdalo sa, že jeden jediný dom úplne prehliadli, a to práve ten najväčší v strede dediny, kde ležalo na holej zemi v bolestiach a v smrteľnej úzkosti 20 nemeckých vojakov. Mladý kaplán s ružencom v ruke kľáčať uprostred nich! Gietzinger sa spoliehal iba na modlitbu ruženca a modliac sa ošetroval jedného raneného za druhým. Len sem-tam sa ustráchané pozrel cez okno na ulicu, kde medzi ruskými vojakmi vládol ruch a zhon. Nato ešte rozhodnejšie stisol ruženec v ruke. Nepochopiteľným zostalo, prečo ani jeden z nepriateľských vojakov nevstúpil práve do tohto veľkého domu, kde boli schovaní ranení vojaci. A nielen to! Ráno sa nemecké vojsko odvážilo na protiútok a podarilo sa oslobodiť 20 ranených vojakov a ich sanitára, ktorý sa ešte stále modlil. Všetci boli vtedy pevne presvedčení: Mária ich zachránila!“

Určite to nebola náhoda, že Max Gietzinger sa na konci vojny vrátil domov práve 31. mája 1945, ešte práve včas, aby stihol poslednú májovú pobožnosť v Oberechingu.

Prameň: Georg Thalmaier,
Heimat St. Georgen, Unterwegs mit der Fahne des hl. Georg

Mária bola mojím majákom

Matka Tereza z Kalkaty (1910-1997) držala v rukách počas každej voľnej minúty perly ruženca. Všetko, čo robila, celé svoje dielo i seba zasvätila Panne Márii.

Nikto od nej neodchádzal naprázdno – každý od nej dostal na životnú cestu zázračnú medailu, pretože ona sama sa považovala za dieťa nebeskej Matky.

Keď sa raz otec biskup Hnilica opýtal na jej vzťah k Panne Márii, povedala mu o jednej epizóde zo svojho detstva: „Za lásku k Panne Márii vďačím mojej mame. Keď som sa s ňou raz ako sedem- alebo osemročná prechádzala

v parku a ona ma viedla za ruku, povedala mi:

„Tak, ako ťa ja teraz držím za ruku, takto sa vždy nechaj viesť Pannou Máriou!“

A tak nerobím nič iné, len sa nechávam viesť nebeskou Matkou.

To je tajomstvo môjho úspechu.“

Až v minulom roku sa po zverejnení listov a denníkových zápiskov Matky Terezy čitatelia v mnohých krajinách dozvedeli, v akej duchovnej tme žila táto svätá vyše 40 rokov. Kto by si to bol čo i len pomyslel, keď stretol túto činorodú ženu, ktorá sa stále usmievala!

V jednom liste svojmu duchovnému sprievodcovi P. Neunerovi SJ napísala: „... od svojich štyridsiatich deviatich alebo päťdesiatich rokov – tento hrozný pocit zatratenia – táto neopísateľná temnota – táto opustenosť – táto ustavičná túžba po Bohu, ktorá spôsobuje v mojom srdci hlbokú bolesť ... Túžim a túžim iba po Bohu – a potom ešte cítim toto ... On tu nie je ... Celú túto tortúru a bolesť neviem opísať a vysvetliť.“

V bolestnom pociťovaní Božej neprítomnosti sa Matka Tereza naučila rozlišovať medzi vierou samotnou a ‘pocitom viery’. V tom jej bola učiteľkou Sedembolestná Matka, ktorá sa aj v najbolestnejších hodinách na Golgote neotrasiteľne a pevne držala svojej viery. Sedembolestná Panna Mária jej pomohla v tejto skúške nielen naďalej veriť, ale aj naďalej milovať a – nevšímajúc si svoje vlastné utrpenie – starať sa o núdzných a chudobných. V októbri 1960 Matka Tereza píše: „Mala som pocit, že jedného dňa sa vo mne niečo zlomí ... Zmizla zo mňa láska ku všetkému a ku každému. A predsa – túžim po Bohu. Túžim ho milovať do poslednej kvapky svojho života.“

P. Josef Langford, ktorý spolu s Matkou Terezou založil kňazské spoločenstvo Misionárov lásky, rozpráva vo svojej knihe Matka Tereza v tieni Našej Milej Panej o jednej vízii, v ktorej Panna Mária už v roku 1947 pripravovala Matku Terezu na tú duchovnú temnotu, ktorú začala pociťovať už vtedy, keď – opustiac svoj kláštor – odišla k najchudobnejším z chudobných do chatrčí Kalkaty:

„Videla veľký zástup ľudí, ktorý bol zahalený do tmy, do tej tmy, o ktorú sa s nimi čoskoro aj ona mala deliť. Panna Mária stála uprostred všetkých týchto ľudí, ktorých nazývala svojimi deťmi. Matka Tereza sa cítila ako malé dieťa, ktoré bolo priamo pred Pannou Máriou; stála až tak blízko pri nej, že videla presne to isté čo Panna Mária a doslovné bola ‚zahalená‘ do jej prítomnosti.“

V tejto veľkej skúške, ktorú Boh dopustil na Matku Terezu, sa ona opätovne obracala ako dieťa na Pannu Máriu. Jednou z jej najobľúbenejších modlitieb bola modlitba *Rozpomeň sa, svätá Božia Rodička* od sv. Bernarda. No keď cítila, že jej utrpenie je takmer neznesiteľné, vtedy sa modlila už

len ruženec – jeden Zdravas' Mária za druhým. Pomocou ruženca sa chytila ruky Panny Márie. Z dôvery v jej prítomnosť čerpala Matka Tereza silu, pomocou nej dokázala nielen znášať nadmieru veľkú vnútornú bolesť, ale aj opätovne, vždy nanovo hovoriť svoje áno Božej vôli.

„Prišiel aj taký moment, keď som sa zdráhala prijať danú situáciu. Vtedy som vedome vzala do rúk ruženec a celkom pomaly, vlastne bez meditovania a bez rozmyšľania – som sa ho modlila pomaly a pokojne. Tento okamih nepokoja sa stratil; ale temnota je taká tmavá a bolesť je taká veľká! V každom prípade však prijímam všetko, čokoľvek mi Boh dáva, a dávam všetko, čo si berie.“

Panna Mária sa pre život Matky Terezy stala majákom – ním si vo svojej temnote nechala ukazovať cestu, ním sa nechala viesť. Aj keď ona sama svetlo nevidela, jej dielo o ňom vydáva presvedčivé svedectvo. *„Nepoškrvnené Srdce mojej Matky, maj súcit so svojim úbohým dieťaťom. Z lásky k tebe chcem žiť ako misionárka Lásky a ako misionárka Lásky chcem aj zomrieť.“*

Prameň: Mutter Teresa,
Komm, sei mein Licht, Pattlochverlag 2007

Pani v čiernom odeve

od P. Luciana Alimandiho

*Ešte nikdy som nepísal osobné svedectvo o pomoci Panny Márie
na ceste k môjmu kňazskému povolaniu a vôbec nie o zázraku
„Panej v čiernom odeve“, ktorá mi pri lietaní zachránila život.
No keď ma P. Paul Maria, môj duchovný otec, poprosil, aby som to urobil
„z lásky k Panne Márii“, nedokázal som odmietnuť.*

*M*neď na začiatku chcem s vďačnosťou povedať, že moje povolanie ku kňazstvu bolo výlučne darom od Panny Márie. Samozrejme, náš Pán je vždy tým, ktorý povoláva, no jeho Matka zohrala v príbehu môjho povolania mimoriadnu úlohu. Už pred narodením ma moja mama vo svojom lone zasvätila Panne Márii a modlila sa, hoci nevedela, či dieťa bude chlapec: *„Panna Mária, daj, nech je zdravý a nech je dobrý ako Ježiš.“*

Niečo, čo mi v detstve rozprával môj otec, ma opätovne viedlo k úvahám: V ten deň, keď som sa narodil, ma otec zobral do náručia a na otázku jedného priateľa, čo len bude z tohto dieťaťa, môj otec odpovedal: *„Bude kňazom!“* Často som sa ho pýtal, prečo to povedal, a jeho odpoveď bola vždy tá istá: *„Neviem, bolo to jednoducho silnejšie než ja.“*

Ako školák som viackrát sám v srdci pocítil, že Ježiš by si ma možno chcel povolať za kňaza, no bál som sa tohto rozhodnutia. Moja častá a obľúbená modlitba vtedy bola: *„Pane, chcem sa oženiť a mať peknú rodinu, ale nech sa stane tvoja vôľa.“* To, aby som v modlitbe dodal: *„tvoja vôľa nech sa stane“*, ma stálo veľmi veľa, pretože som tušil, že Pán má so mnou pravdepodobne iné plány.

Predsa som však tieto slová vyslovoval celkom vedome, keďže som si bol istý: Naozaj šťastným môžem byť len vtedy, keď budem plniť Božiu vôľu.

V priebehu rokov som potom dostal veľa dôkazov Ježišovej lásky, no u mňa to bolo podobne ako u emauzských učeníkov; tí vlastne až na záver spoznali, že to bol naozaj Pán, kto ich sprevádzal.

Jedno znamenie som dostal napríklad ako 13-ročný, keď som so skupinou mladých z mojej farnosti v Ostii išiel do Ríma a spolu s ďalšími stovkami mladých som sa zasvätil Panne Márii. Vodcom mariánskeho stretnutia bol don Carlo de Ambrogio, skutočný Boží muž. Založil hnutie *Gioventù Ardente Mariana* – „zapálená mariánska mládež“, aby mladých priviedol predovšetkým k zasväteniu Panne Márii. Atmosféra v tento deň bola nádherná a toto slávnostné prvé zasvätenie Panne Márii sa ma hlboko dotklo.

Nikdy nezabudnem na pohľad tohto kňaza a ešte i dnes si pamätám na jeho slová, ktoré mi povedal po svätej omši v sakristii: „*Luciano, vidím svetlo v твоjich očiach. Pán ťa veľmi miluje a Panna Mária má s tebou plány!*“

Aj keď som až neskôr pochopil, že toto prvé stretnutie s mojím kňazským povolaním naplánovala Panna Mária, predsa len som začal práve od tohto dňa zasvätenia oveľa viac a vedome milovať Pannu Máriu. Bola to jednoduchá láska, ktorá mi v Panne Márii umožňovala stále viac spoznávať Matku. Jej som teraz často prostredníctvom modlitby Zdravas' Mária zveroval konkrétne situácie – napríklad lietanie, keďže ako 14-ročný som začal chodiť do leteckej technickej školy a chcel som sa stať pilotom.

*V*ždy pred vzlietnutím som sa v mojom malom lietadle pomodlil trikrát Zdravas' Mária. Ako 17-ročný som potom už mohol lietať bez pilota-inštruktora a napokon som mal ukončiť školský rok leteckou skúškou na strednej škole. Lietanie bolo naozaj mojou vášňou – možno preto, že mi dávalo onen pocit slobody, ktorý nám sprostredkúva toto akoby „bytie v nebi“. No celkom iste som bol príliš neopatrný, áno, príliš a veľmi neopatrný!

Jedného dňa som ako zvyčajne išiel so svojim spolužiakom Stefanom Riccim, ktorý je dnes šťastne ženatým otcom rodiny, na letisko Rím-Urbe. Zobrali sme si dve lietadlá a chceli sme letieť smerom na Foligno. Bol nádherný deň a boli sme pyšní na to, že môžeme na „našich“ lietadlách lietať tam, kam chceme. Počas letu späť ma moja samopaš zviedla na jeden odvážny akrobatický kúsok. Stefano sa mi to snažil vyhovoriť, bolo to príliš nebezpečné, ale ja som ho nepočúval. Čo nasledovalo potom, bola katastrofa! Od istého okamihu som stratil kontrolu nad lietadlom a ako kameň som padal smerom dole. Nič som nechápal a nedokázal som už ani rozmýšľať.

Videl som len to, ako sa zem stále viac a viac približovala! Tachometer už prekročil varovný červený limit a mňa sa zmocnil smrteľný strach. Zem, ku ktorej som sa nezadržateľne a rýchlo približoval, bola už blízko, takmer na dosah ruky a ja som sa zmohol iba na to, že som nahlas zvolal: „*Dio mio, salvami! Bože môj, zachráň ma!*“ Potom som z posledných síl strhol riadiacu páku smerom k sebe, aby som lietadlo opäť dostal hore do vzduchu a aby som nabral výšku. Dodnes neviem, ako sa mi pri takej extrémnej rýchlosti mohol podariť tento posledný, vlastne nemožný manéver, no stroj sa opäť vzniesol do výšky. Len jedno mám ešte jasne pred očami: Keď lietadlo začalo stúpať hore, nosné plochy sa pre obrovskú záťaž triasli ako listy vo vetre a ja som sa triasol ešte viac!

*P*ol hodinu neskôr, keď som opúšťal pilotný priestor lietadla, som bol stále ešte ako omráčený od strachu. Môj priateľ, ktorý sledoval celú udalosť zo svojho lietadla, mi povedal len jednu vetu: „*Už som ťa videl mŕtveho.*“

Keď sa ma moja mama o niekoľko dní opýtala, či bolo pri lietaní všetko v poriadku, odpovedal som krátko, jedným slovom: „*Áno!*“ Nebezpečnú situáciu som jej nespomenul, aby som ju neznepokojil. No ona nerušene pokračovala v rozhovore: „*Prednedávnom som mala zvláštny sen – videla som, ako sa tvoje lietadlo rútilo k zemi, a keď si si už nevedel pomôcť, zbadala som zrazu ženu v čiernom odeve, ktorá niečo siala na poli. Zrazu zdvihla svoje oči k nebu a v tom okamihu*

tvoje lietadlo opäť začalo naberať výšku. Ale vieš, čo ma najviac oslovilo? Keď som o niekoľko dní nato robila poriadok s tvojím oblečením, medzi pulóvrami som našla tento obrázok a neviem, odkiaľ je.“

Pri týchto slovách mi ukázala malý obrázok, ktorý som ani ja ešte nikdy predtým nevidel, a dodala: „*To je presne tá pani v čiernom odeve, tak som ju videla vo sne!*“ Ešte dobre si pamätám, ako som obrázok vzal do ruky, otočil som ho a na zadnej strane som čítal: „*Ja som Nepoškrvené počatie, ja som prameň milosrdenstva. Sejem milosti, ktoré raz vy budete žať.*“ Tu sa mi všetko vyjasnilo: Panna Mária mi zachránila život! Až potom som mame všetko porozprával, ako veľmi jej sen zodpovedal skutočnosti. Až do dnešného dňa si pamätá každý detail tohto sna, akoby sa bolo všetko stalo len včera. Ja si odvtedy starostlivo uchovávam obrázok „*Panej v čiernom odeve*“ ako viditeľné znamenie jej prítomnosti a jej podivuhodného zásahu do môjho života.

Áno, musím priznať: Panna Mária ma vždy obklopovala svojou láskou a svojou ochranou, pričom si poslúžila aj mojou mamou, ktorej rád hovorievam: „*Ty si mojou skalou!*“ Viem, že len Ježiš je skala, no predsa takto rád nazývam aj svoju mamu: Prostredníctvom jej modlitby a jej veľkej dôvery v Pána ja, jej syn – kňaz cítim jej duchovnú pomoc naozaj silne – cítim ju ako ochrannú skalú, ktorá ma podopiera.

*P*o ukončení strednej školy som ako 19-ročný vstúpil v Livorne na vojenskú akadémiu, aby som sa stal dôstojníkom. Vojenský život sám osebe ma nepriťahoval, no jednoducho som chcel naďalej lietať.

Skôr než som začal s výcvikom, putoval som ešte do Lúrd, aby som Panne Márii vedome zveril svoju budúcnosť. Tam som spoznal jedno milé dievča z Ríma, sprievodkyňu chorých. Bola nábožná, chodila denne na svätú omšu a modlila sa ruženec. Zaľúbili sme sa a počas jednej spoločnej púte sme odovzdali milostivej Matke z Loreta našu budúcnosť. Stretli sme sa len niekoľkokrát, keďže ja som bol v Livorne a ona žila v Ríme.

Ešte si pamätám, ako som v kasárňach každý večer pred spaním vzal do ruky malú sošku lurskej Panny Márie a – predtým, než som sa prežehnal svätenou vodou – som sa vždy modlil k Immaculate: „*Ukonči ty toto priateľstvo, keď má Boh so mnou iné plány!*“ A presne tak sa stalo! Po prvých listoch, ktoré sme si vymenili, som od nej už nedostal odpoveď a bral som to ako znamenie od Panny Márie. Až o niekoľko rokov neskôr – to som bol už v našom spoločenstve – som opäť počul moju bývalú priateľku pri telefonickom rozhovore. Keď som jej porozprával, že som medzičasom na ceste ku kňazstvu, odpovedala mi vážne: „*To som si myslela! Možno mi to neuveríš, ale vždy, keď som vtedy chcela vziať do ruky pero, aby som ti napísala do akadémie, zdalo sa mi, akoby mi v tom nejaká ruka bránila. A tak som si pomyslela, že Boh má s tebou nejaký iný plán.*“ Bola to Panna Mária, ktorá ma priviedla do Rodiny Panny Márie a pomáhala mi v čase skúšok. Bola to tiež ona, ktorá ma sprevádzala až do Fatimy, kde som bol 8. decembra 1992 vysvätený za šťastného kňaza. Bolo to vtedy prvých päť vysviacok v našej duchovnej rodine a ja som bol najmladším z piatich novokňazov. Aj ja som mohol byť nezaslúžene pri tom, pretože „*Pani v čiernom odeve*“ ma zachránila pre toto povolanie.

Lucia a Martin

Pre mnohých veriacich mladých ľudí je dnes skutočne veľmi ťažké nájsť si kresťanského partnera. Akú dôležitú úlohu pritom môže zohrať Panna Mária, keď jej to my sami dovoľíme, nám ukazuje nasledujúci príbeh lásky dvoch mladých ľudí z Nemecka, ktorých priviedla k sebe Matka všetkých národov a urobila z nich šťastný pár. Dňa 16. júna 2007 si snúbenci Lucia (lekárka) a Martin Hecker (stolár) povedali svoje áno v bavorskom Teisendorfe (Nemecko). No ich cesta k oltáru nebola taká jednoduchá. Nechajme, aby nám o tom porozprával sám mladý pár.

„Matka všetkých národov, ty mi ho ukáž!“

LUCIA: U mňa sa všetko začalo rozpadnutým vzťahom. Dosť zúfalá som išla na Turíce v roku 2004 spolu s rodičmi na 6. medzinárodný modlitbový deň do Amsterdamu. Tam sa ma najviac dotkol obraz milosrdného Ježiša v nadľudskej veľkosti; a práve jemu som sa postťažovala a zdôverila sa mu so svojím žiaľom: „Ježiš, vidíš, že som neschopná nájsť si toho správneho partnera.“ Aj Pannu Máriu som prosila: „Pomôž mi, milá Matka všetkých národov! Tu v tomto veľkom množstve ľudí sa snáď nájde niekto, kto sa ku mne hodí. Ty mi ho ukáž! Ja sama si už žiadneho muža hľadať nebudem. Chcem spoznať toho, ktorého mi privedieš ty.“

O pol roka neskôr, v novembri, som stretla Martina po prvýkrát. Vo Westfálsku, v jednom zdravotnom stredisku, kde som práve praxovala, sme sa v priebehu týždňa vídali každý deň, no veľa sme toho nenahovorili. Až na záver, keď sme nadviazali rozhovor, spomenuli sme aj Matku všetkých národov, ktorú sme si obaja uctievali.

MARTIN: Keďže môj otec trpí Parkinsonovou chorobou, sprevádzal som ho na týždňovej terapii vo Westfálsku. Jedna mladá lekárka, ktorú som niekedy videl v ordinácii, sa mi hneď na prvý pohľad veľmi zapáčila. Ale až posledný deň som sa odvážil dať jej svoje telefónne číslo so slovami: „Keď budeš niekedy v Bavorsku, ozvi sa.“ Na to mi odpovedala: „Možno sa uvidíme na modlitbovom dni v Amsterdame. Veď aj ty tam chodievaš!“

LUCIA: Medzičasom prebehlo opäť šesť mesiacov a 7. modlitbový deň v Amsterdame začiatkom mája 2005 sa blížil. Počas cesty tam som bola dosť napätá: „Možno uvidím Martina z Bavorska, aj keď je to veľmi nepravdepodobné pri takom množstve ľudí.“ Hneď po príchode som išla so svojou sestrou na spoveď. Našli sme si dve voľné miesta pri spovedniciach, a aby som sa sústredila a dobre pripravila na spoveď, zatvorila som oči. Práve v okamihu, keď som ich na chvíľu otvorila, prechádzal okolo Martin!

MARTIN: Áno, skutočne som išiel aj ja ráno počas modlitbového dňa na spoveď, sadol som si a snažil som sa sústrediť. Ale keďže tam bol dosť veľký ruch, vstal som, vyšiel som z miestnosti a pripravoval som sa vonku na odľahlom mieste. Keď som sa potom, približne po dvadsiatich

minútach, vrátil k spovednici, na mojom mieste sedela ONA. A práve vtedy sa na mňa pozrela. Ani jeden z nás nebol schopný slova. Srdce mi bilo až v hrdle. A tak sme sa v priebehu dňa bližšie spoznali a o dva roky neskôr sme sa vzali. Kto tu ešte verí na náhodu, tomu sa nedá pomôcť! My sme si v každom prípade istí: Priviedla nás k sebe Matka všetkých národov.

Panna Mária mi zachránila život

V roku 1992 prišli prvé misionárky nášho spoločenstva na letnú misiu do Kyjeva na Ukrajinu. Keďže krajina, ľudia, reč – v podstate všetko bolo pre nás úplne nové a cudzie, veľkú pomoc nám poskytli sestry karmelitánky. Ich malý kláštor stál uprostred jednej veľkej záhrady. Sestry sme mohli poprosiť o radu vo všetkých záležitostiach a čoskoro sme sa stali dobrými priateľmi. Matka Magdaléna Zakrzewka, vtedy priorka a vlastne aj zakladateľka tohto kláštora, nám počas jednej návštevy porozprávala dojímavú skúsenosť zo svojho života.

Matka Magdaléna má 85 rokov a teraz žije v kláštore Dys pri Lubline v Poľsku. Napriek svojmu veku je duchovne svieža a ešte stále sa vyznačuje svojou neuveriteľnou horlivosťou za duše. To ju charakterizovalo už aj ako malé dieťa. Matka Magdaléna si spomína: „Keď som raz ako malé dievčatko išla na prechádzku so svojim otcom a pozerala som sa hore k nebu, uvedomila som si, že naše kostolné veže sa nelíšia len tvarom, ale že majú aj rozdielne kríže. Niektoré mali len jedno priečne rameno, iné zase dve. A ako to už u malých detí býva, na všetko sa dožadujú odpovede, všetko chcú mať vysvetlené. Môj otec mi povedal, že jeden je kríž katolíkov a ten druhý je kríž ortodoxných kresťanov. Hoci som bola ešte malá, vnímala som už vtedy čosi z bolesti rozdelenia kresťanských cirkví. A od toho času som sa vo svojom ešte detskom srdci začala modliť za jednotu oboch bratských cirkví. Až podnes zostala vo mne táto túžba po zmierení a po jednote živá a som ochotná ponúknuť Bohu za to i svoj život.“

Magdaléna chodila do školy vo Varšave, vo svojom rodnom meste. Keď Hitler vypovedal Poľsku bleskovú vojnu, stalo sa v jej živote čosi, čo očividne svedčí o nadprirodzenom zásahu Panny Márie, ktorá ju zachránila pred veľkým nebezpečenstvom:

„Bolo to v roku 1939, mala som práve 16 rokov a v Poľsku sa stále silnejšie prejavovala moc národného socializmu. Bolo nariadené, že každý je povinný nosiť so sebou občiansky preukaz, aby v prípade potreby mohol preukázať svoju totožnosť. V ten pamätný deň som mala veľmi naponáhlo. Moja matka bola chorá na srdce a jeden jezuita, páter Sliwinski, chcel za ňu odslúžiť svätú omšu. Rýchlo som si vzala maminu kabelku, boli v nej peniaze na cestovné lístky, a vydala som sa na cestu k električke, ktorá ma mala zaviezť ku kostolu neďaleko varšavskej katedrály. Pred zastávkou Wilenski električku zastavili príslušníci gestapa a všetkým cestujúcim stroho a hrubo prikázali vystúpiť. Stáli tam tri nákladné autá, pripravené na prevoz ľudí.

Cítila som nebezpečenstvo a v úzkosti som sa začala modliť. Počas vystupovania som nervózne, celá rozrušená hľadala občiansky preukaz. No v maminej kabelke som ho nevedela nájsť. Pohľad mi mimovoľne padol na reklamný stĺp na druhej strane ulice, kde bolo veľkými písmenami napísané:

„Pristihnutí bez dokladov budú potrestaní smrťou!“ Zúfalo som sa naďalej prehrabávala v kabelke s nádejou, že tam nájdem môj krstný list, aby som sa mohla preukázať aspoň ním. Vtom podišiel ku mne jeden gestapák, vytrhol mi kabelku z ruky a sám sa v nej začal prehrabávať. Odrazu sa zarazil a zdalo sa, akoby sa bol celkom upokojil. Opatrne vybral z kabelky obrázky Nepoškvrnenej a pritom hrubým hlasom mrmlal: „Hm, Mária!“

A tu ma rozhodne schmatol za rameno, z auta ma vysotil späť do električky a sprievodcovi prikázal: „Pokračuj v ceste, ale rýchlo!“ Štyri zastávky – od spomínanej zastávky Wilenski až po Castello – išla električka bez zastavenia. Tak som došla ešte včas na sv. omšu. Ale to, pred čím ma Panna Mária vtedy zázračne zachránila, som sa dozvedela až oveľa neskôr.“

Keďže počas druhej svetovej vojny bola situácia veľmi zlá, Magdaléna zmaturovala tajne. Hneď potom chcela nasledovať túžbu svojho srdca a vstúpiť do kláštora. No jej rodičia si priali, aby začala študovať medicínu a aby sa z nej stala internistka. Počas vysokoškolského štúdia zažila mladá medička ďalšiu zvláštnu príhodu.

„Cez vojnu som spolu aj s mojím bratom pomáhala poľským vojakom, pravdaže tajne. Preto sme mali kvôli istote doma schovanú pištoľ. Jednej noci som však vo sne počula hlas Panny Márie, ktorá ma vyzvala: „Daj tú zbraň preč!“ Presvedčená o pravosti sna som túto radu poslúchla hneď ráno, len čo som sa zobudila.

A práve v tento deň prehľadali gestapáci celý náš dom; hľadali zakázané zbrane. Ja som si vtedy s vďačnosťou uvedomila, že Panna Mária mi očividne už po druhýkrát zachránila život, ba teraz zachránila život aj členom mojej rodiny.“

V roku 1943, po zničení Varšavy nemeckými oddielmi, sa presťahovala Magdaléna so svojou rodinou do západného Poľska, do Poznane, kde ukončila štúdium medicíny a ako čerstvo diplomovaná lekárka si našla prácu na oddelení prvej pomoci.

Veľmi často vyhľadávali pomoc tejto veľmi schopnej a k tomu aj nábožnej lekárky sestry karmelitánky z mesta. Čo sa Magdalény týka, medzi sestrami sa cítila hneď ako doma a o krátky čas potom aj ona sama vstúpila do karmelitánskeho kláštora v Poznani.

ažká skúška

Už od začiatku si všetci všimli veselú horlivosť, s ktorou sr. Magdaléna zvládala všetky práce. A tak ju všade radi videli – či to bolo na oddelení chorých, na vrátnici, alebo v kuchyni. Stále častejšie sa stávalo, že mladá karmelitánka pre obetavú službu svojim spolusestrám chýbala na spoločnej modlitbe. Hoci vedela, že každý skutok lásky má veľkú hodnotu, práve táto horlivá služba a situácia, v ktorej sa nachádzala, bola príčinou jednej veľkej skúšky.

Nevstúpila náhodou do kláštora preto, aby tu viedla kontemplatívny život? Keď je tu v kláštore tak veľa práce pre ňu ako lekárku, nebolo by potom lepšie vrátiť sa späť do sveta a tam založiť nemocnicu podľa kresťanských zásad? Táto skúška – opustiť kláštor a otvoriť nemocnicu bola stále silnejšia. Ani jej spovedník nebol proti tejto túžbe, ktorá mohla byť inšpirovaná Bohom. Keď neskôr musela sr. Magdaléna kvôli ťažkému zápalu pľúc odísť na zotavenie do kláštora vo Varšave, bola rozhodnutá, že sa už nikdy nevráti do svojho rehoľného domu.

Tu však zasiahla Panna Mária a dala sr. Magdaléne jasné znamenie: „Vo sne som sa videla opäť v tej električke a potom na jednom z troch nákladných áut, do ktorého ma vtedy vsotili príslušníci gestapa. No tentoraz ma nevrátili naspäť do električky, ale spolu s mnohými inými zadržanými som sa dostala na jedno veľké, rozsiahle priestranstvo. Prikázali nám, aby sme vystúpili. Prešli sme – strážení esesákmi s guľometmi – cez veľkú bránu, nad ktorou bol nápis: „Práca oslobodzuje“.

Za touto bránou som videla samé baraky. V jednom z nich – určenom pre ženy – bolo množstvo priční. Zrazu som vedľa seba uvidela stáť Pannu Máriu. Zaviedla ma pred jednu z tých drevených priční a povedala mi: ‚Toto malo byť tvoje miesto! Zachránila som ťa a ty sa teraz nechceš vrátiť do kláštora v Poznani?‘

Nasledujúci deň som sa vrátila do Poznane a Prozreteľnosť nám čoskoro dala vedieť, prečo ma Panna Mária chcela mať práve tu. Medzičasom sa totiž rozhodlo, že otvoríme nový karmelitánsky kláštor v Bydhošti (Bydgoszcz). Kongregácia dala našej predstavenej a mne úlohu, aby sme práve tam začali s novým pôsobením.

Ako veľmi som sa – vďaka tejto situácii – naučila, že je oveľa dôležitejšie plniť Božiu vôľu než pôsobiť – zdanlivo plodne a úspešne – podľa svojho vlastného zámeru a výberu. Túto skúsenosť som nutne potrebovala, aby som potom – po niekoľkoročnom pôsobení v Bydhošti – za veľmi ťažkých podmienok založila karmelitánsky kláštor v Kyjeve, v hlavnom meste Ukrajiny.“

*K*ed prišla Matka Magdaléna v roku 1991 s prvými sestrami do Kyjeva, čakali tam na ňu nepredstaviteľné ťažkosti a problémy nielen zo strany komunistických úradov i samotných obyvateľov, ale aj v dôsledku atómovej katastrofy v Černobyle. V roku 1992, rok po svojom príchode, nám Matka Magdaléna rozprávala: „Zo začiatku som si pripadala ako Dávid pred Goliášom. Proti nám, niekoľkým poľským karmelitánkam, ktoré nechceli nič iné len priniesť kresťanskú vieru, stál ateistický komunizmus skutočne ako mocný nepriateľ. Bolo mi jasné: jediným kameňom, ktorým tohto Goliáša určite porazím, je Panna Mária. Všetkým naokolo sme rozdávali zázračné medaily, pripevnili sme si ich aj na naše okná a dvere ako ochranu pred zlodejmi a výtržníkmi a zakopali sme ich aj na pozemku, kde sme chceli neskôr postaviť ‚poriadny kláštor‘. Zatiaľ sme totiž boli prechodne ubytované v jednom starom roľníckom dome. Každú voľnú minútu sme sa modlili ruženec a pred krížom v našej záhrade sme často obnovovali svoje zasvätenie Panne Márii.“

Dnes žije v kyjevskom karmelitánskom kláštore 13 sestier. Predstavená a niekoľko sestier pochádza už z Ukrajiny.

*„Keď sa budeš zmietať vo víre tohto života,
neodvráť nikdy svoje oči
od jasú tejto úžasnej hviezdy – od Márie!
Keď sa zdvihnú búrky útokov
a keď tí hrozí,
že sa na útesoch tiesne roztrieštiš,
vzhliadni k Márii!“*

Zo známej výzvy sv. Bernharda z Clairvaux